

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, Wydział III Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Szymczewska

Protokolant: Dominika Paszek

po rozpoznaniu w dniu 04 sierpnia 2020 r. w Wągrowcu

na rozprawie

sprawy z powództwa B. W.

przeciwko S. W.

o podwyższenie alimentów

1. Zasądza od pozwanego S. W. na rzecz powódki B. W. **podwyższoną rentę alimentacyjną w kwocie 630,00 zł (sześćset trzydzieści złotych) miesięcznie**, począwszy od dnia 28.11.2019 r., płatną z góry do 10-tego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat – i to w miejsce renty alimentacyjnej zasądzonej w pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego w (...) z dnia 26.06.2018 r. w sprawie o sygn. XIV C 1037/15;
2. Oddała powództwo w pozostałym zakresie;
3. Wzajemnie znosi między stronami koszty procesu;
4. Nie obciąża pozwanego kosztami sądowymi.

sędzia Katarzyna Szymczewska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28.11.2019 r. B. W. wniosła o podwyższenie renty alimentacyjnej zasądzonej na jej rzecz od pozwanego S. W. wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) dnia 26.06.2018 r. w sprawie sygn. akt XIV C 1037/15 z kwoty 400 zł miesięcznie do kwoty 1.300 zł miesięcznie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że alimenty w dotychczasowej kwocie są niewystarczające, gdyż sytuacja finansowa powódki jest trudna. Obecnie wynajmuje ona mieszkanie za kwotę 1.100 zł miesięcznie, a nadto opłacić musi rachunki i wizyty u okulisty oraz zakupić leki na schorzenie kręgosłupa. Brakuje jej na zaspokojenie pozostałych potrzeb tj. wyżywienie czy zakup odzieży.

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Zaprzeczył wysokim kosztem utrzymania powódki i wskazał, że zamieszkuje ona z dwójką pełnoletnich dzieci stron, które pracują zarobkowo, a w toku procesu rozwodowego sąd ustalił, że comiesięczne wydatki powódki wynoszą 1.388 zł i przy jej dochodach renty w kwocie 850 zł, alimenty w kwocie powyżej 400 zł miesięcznie byłyby bezzasadne. Od tego czasu sytuacja powódki nie pogorszyła się, a wręcz uległa poprawie, gdyż otrzymała ona od pozwanego kwotę 40.000 zł tytułem I raty w ramach spłaty jej udziału w majątku wspólnym, a nadto wzrosła otrzymywana przez nią renta. Zmianie uległa natomiast

sytuacja majątkowa pozwanego, który zmuszony był zaciągnąć kredyt celem spłacenia powódki. Jego aktualne zarobki oscylują w granicach kwoty 3.600 zł netto miesięcznie, a koszty utrzymania wynoszą 3.547,95 zł miesięcznie, w tym rata kredytu 1.680,91 zł.

W kolejnym piśmie z dnia 14.01.2020 r. powódka podtrzymała swoje żądanie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 26.06.2018 r. wydanym w sprawie o sygn. XIV C 1037/15 Sąd Okręgowy w (...) rozwiązał małżeństwo B. W. i S. W., zawarte dnia 23.06.1990 r. poprzez rozwód z wyłącznej winy pozwanego, obciążając pozwanego obowiązkiem alimentacyjnym na rzecz powódki w wysokości 400 zł miesięcznie.

okoliczności bezsporne, nadto dowód: kopia dokumentów z akt SO w (...) sygn. XIV C 1037/15 /k. 116-145, 147/

W trakcie sprawy o rozwód B. W. zamieszkiwała w (...), nie pracowała i utrzymywała się z renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy w wysokości 817,23 zł miesięcznie, a w ramach pomocy od dorosłego pracującego syna otrzymywała ok. 400-500 zł miesięcznie. Na swoje utrzymanie powódka potrzebowała zaś około 990 zł miesięcznie, w tym: wyżywienie – 400 zł, dojazd na rehabilitację – 100 zł, środki czystości i kosmetyki – 150 zł, odzież i obuwie – 200 zł i abonament telefoniczny – 100 zł, leki – 30 zł. Nadto udział powódki w pokrywaniu kosztów użytkowania domu w (...), w okresie gdy jeszcze tam zamieszkiwała z pozwanym wynosił 400 zł. Pozwany S. W., zatrudniony był zaś w (...) jako palacz kotła za wynagrodzeniem w wysokości około 3.000 zł netto miesięcznie, nie chorował, nie wymagał specjalistycznej diety, nie posiadał żadnych specjalnych potrzeb związanych ze swoim utrzymaniem i zamieszkiwał w domu w (...) stanowiącym majątek wspólny stron postępowania.

dowód: kopia dokumentów z akt SO w (...) sygn. XIV C 1037/15 /k. 116-145, 147/

Postanowieniem z dnia 09.05.2019 r. wydanym w sprawie sygn. akt I Ns 500/18 Sąd Rejonowy w (...) ustalił, że wartość majątku wspólnego B. W. i S. W., w skład którego wchodzi zabudowana nieruchomości położona w (...), w której strony zamieszkiwały w trakcie trwania małżeństwa, wynosi 166.000 zł i dokonał podziału tego majątku w ten sposób, że przedmiotową nieruchomość przyznał na wyłączną własność pozwanego, jednocześnie zobowiązując go do spłaty powódce jej udziału w tym majątku w kwocie 83.000 zł w trzech ratach: 40.000 zł do 31.03.2020 r., 21.500 zł do 31.03.2021 r. i 21.500 zł do 31.03.2022 r.

dowód: kopia orzeczenia SR w (...) z dnia 09.05.2019 r. sygn. akt I Ns 500/18 /k. 64/

Obecnie powódka zamieszkuje w (...) przy ul. (...) w wynajmowanym mieszkaniu w nowym budownictwie, które dzieli tylko z dorosłym, pracującym synem stron. Lokal ten składa się z 2 pokoi, kuchni i łazienki, a jego całkowita powierzchnia wynosi 47 m⁽²⁾. Miesięczne koszty utrzymania lokalu wynoszą 1.660 zł, w tym: najem – 1.100 zł, opłata do wspólnoty – 150 zł, prąd – 120 zł, woda – 100 zł, gaz – 120 zł, TV i Internet – 40 zł, drobne naprawy – 30 zł, a udział powódki w ich pokrywaniu to 830 zł miesięcznie. Od czasu rozwodu wzrosły wydatki powódki na wyżywienie – 450 zł, zakup leków – 70 zł, a nadto doszły koszty wizyt u lekarza specjalisty okulisty w wysokości średnio 20 zł miesięcznie. Natomiast koszty zaspokojenia pozostałych potrzeb powódki co do zasady nie zmieniły się.

dowód: rachunki, faktury, dokumentacja medyczna /k. 4-7, 17, 19-23, 78-79, 84-86/, dokumentacja dot. najmu lokalu mieszkalnego /k. 11-16/, zeznania powódki /k. 90-91, k. 93 – płyta CD, 157-158, 160-płyta CD/;

B. W. nadal nie pracuje, posiada orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności oraz o niezdolności do pracy na okres do lipca 2021 r. i z tego tytułu pobiera rentę rolniczą w wysokości 935 zł netto miesięcznie. W czerwcu 2019 r. powódka otrzymała od pozwanego I ratę spłaty z tytułu podziału majątku w wysokości 40.000 zł.

dowód: dokumentacja KRUS /k. 3, 24-27/, potwierdzenie wpłaty /k. 50/, orzeczenie o niepełnosprawności /k. 94-95/, zeznania powódki /k. 90-91, k. 93 – płyta CD, 157-158, 160-płyta CD/

Pozwany nadal zamieszkuje w (...), w domu który został mu przyznany w wyniku podziału majątku wspólnego stron postępowania. W czerwcu 2019 r. S. W. zaciągnął kredyt na kwotę 128.131,12 zł, przy czym kwota 34.284,71 zł przeznaczona została na spłatę jego wcześniejszych zobowiązań kredytowych, w tym tych zaciągniętych na zakup sprzętu AGD i RTV i remont zajmowanego przez siebie domu – łącznie około 10.000 zł. Pozostałą kwotę pozwany przeznaczył na spłatę należności z tytułu podziału majątku, przy czym na chwilę obecną uiścił on na rzecz powódki I ratę w wysokości 40.000 zł. Rata kredytu wynosi 1.680,91 zł miesięcznie. Na zaspokojenie swoich potrzeb mieszkaniowych S. W. przeznaczają co miesiąc kwotę 426 zł, w tym: wywóz odpadów komunalnych – 21 zł, prąd – 70 zł, woda – 40 zł, opał – 200 zł, podatek od nieruchomości – ok. 45 zł i TV – 50 zł. Natomiast na zaspokojenie swoich pozostałych usprawiedliwionych potrzeb przeznaczają miesięcznie około 900 zł, w tym: 400 zł – żywność, 100 zł – środki higieny i czystości, 150 zł – zakup odzieży i obuwia, 50 zł – leki oraz 200 zł – użytkowanie i utrzymanie samochodu (ubezpieczenie OC, przegląd, wymiana opon i paliwo) z którego korzysta celem dojazdu na wizyty lekarskie oraz na zakupy.

dowód: dokumentacja dot. zaciągnięcia pożyczki /k. 51-56/, zeznania pozwanego /k. 91-92, k. 93 – płyta CD, 158, 160-płyta CD/

S. W. nadal zatrudniony jest w firmie (...) jako palacz i otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenie w wysokości średnio 3.600 zł netto miesięcznie.

dowód: kopia wyciągów z listy płac /k. 49/

Powyższe okoliczności Sąd ustalił w oparciu o wymienione dowody z dokumentów oraz zeznania stron.

Na wstępie, przed omówieniem oceny zeznań stron należy zauważyć, że choć zasadniczo zgodnie z art. 299 k.p.c. dowód z przesłuchania stron winien mieć charakter jedynie pomocniczy, to specyfika spraw alimentacyjnych czyni dowody z dokumentów oraz zeznań stron zdecydowanie pierwszoplanowymi. Zwykle głównie same strony, a nie osoby postronne są zorientowane w skali życiowych potrzeb i wydatków ponoszonych na ich pokrycie. Również przy ocenie zeznań stron większe znaczenie niż w sprawach innego typu ma ich weryfikacja przez pryzmat doświadczenia życiowego. To oznacza, że Sąd analizuje zeznania stron w aspekcie przeciętnej wysokości podstawowych kosztów utrzymania osób dorosłych i dzieci w różnym wieku, znanej Sądowi w oparciu o własne doświadczenie życiowe, z doświadczenia związanego z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych oraz z uwagi na posiadanie powszechnie dostępnej wiedzy o cenach popularnych produktów i usług.

Zarówno zeznania powódki B. W. jak i pozwanego S. W. nie wzbudziły wątpliwości Sądu, były one bowiem jasne i spójne, a przedstawione przez każdego z nich okoliczności nie tylko poparte zostały odpowiednimi dokumentami, przedłożonymi przez strony do akt sprawy, ale też zgodne były z wiedzą i doświadczeniem życiowym Sądu. Wreszcie wskazać należy, że co do zasady żadna ze stron nie kwestionowała treści składanych przez stronę przeciwną zeznań.

Autentyczność przedstawionych przez powoda i pozwaną oraz zgromadzonych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, jak również nie wywołała żadnych uzasadnionych wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości. Zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowiły one dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenie zawarte w ich treści. Do sprawy przedłożono również kopie orzeczeń o niepełnosprawności powódki i jej niezdolności do pracy, a także o wysokości przyznanych jej świadczeń. Jako dokumenty urzędowe zgodnie z dyspozycją art. 244 § 1 i 2 k.p.c. stanowiły dowód tego, co zostało w nich w sposób urzędowy zaświadczone.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, aczkolwiek jedynie częściowo.

W myśl art. 60 § 1 krio małżonek rozwiedziony, który nie został uznany za wyłącznie winnego rozkładu pożycia i który znajduje się w niedostatku, może żądać od drugiego małżonka rozwiedzonego dostarczania środków utrzymania w zakresie odpowiadającym usprawiedliwionym potrzebom uprawnionego oraz możliwościom zarobkowym i

majątkowym zobowiązanego. Niemniej podkreślić należy, że małżonek niewinny, który pozostaje w niedostatku, może domagać się alimentów od małżonka uznanego w procesie rozwodowym za wyłącznie winnego rozkładu pożycia. W takim wypadku małżonek niewinny nie ma potrzeby wykazywać, że rozwód pogorszył jego sytuację materialną (tak wyrok SN. z 10.5.1966 r., III CR 65/66, OSNC 1967, Nr 2, poz. 27, z glosą S. Rejmana, NP 1967, Nr 4, poz. 570).

Natomiast w myśl art. 60 § 2 krio jeżeli jeden z małżonków został uznany za wyłącznie winnego rozkładu pożycia, a rozwód pociąga za sobą istotne pogorszenie sytuacji materialnej małżonka niewinnego, sąd na żądanie małżonka niewinnego może orzec, że małżonek wyłącznie winny obowiązany jest przyczynić się w odpowiednim zakresie do zaspokajania usprawiedliwionych potrzeb małżonka niewinnego, chociażby ten nie znajdował się w niedostatku. Dla oceny, czy warunek przewidziany w art. 60 § 2 krio tj. „istotne pogorszenie sytuacji” został spełniony, niezbędne jest porównanie każdorazowej sytuacji materialnej małżonka niewinnego z hipotetycznym położeniem, jakie istniałoby, gdyby rozwód nie został w ogóle orzeczony i gdyby małżonkowie kontynuowali pożycie. Ocena, w jakim zakresie nastąpiło istotne pogorszenie sytuacji materialnej małżonka niewinnego, zależy od porównania sytuacji, w jakiej niewinny małżonek znalazł się wskutek orzeczenia rozwodu, z sytuacją, w jakiej znajdowałby się, gdyby rozwodu nie orzeczono i gdyby pożycie małżonków funkcjonowało prawidłowo, nie zaś z sytuacją rzeczywiście występującą przed rozwodem (wyrok SO w Sieradzu z 13.8.2014 r., I Ca 225/14, Legalis). Zgodnie zaś z art. 61 krio do obowiązku dostarczania środków utrzymania przez jednego z małżonków rozwiedzionych drugiemu stosuje się odpowiednio przepisy o obowiązku alimentacyjnym między krewnymi.

Wreszcie z treści art. 135 § 1 krio wynika, że zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. A zgodnie z art. 138 krio w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że powódka spełnia przesłanki z art. 60 § 2 krio. Z wyroku Sądu Okręgowego w (...) wydanego dnia 26.06.2018 r. w sprawie sygn. akt XIV C 1037/15 wynika wprost, że wyłącznie winnym rozpadu małżeństwa stron jest pozwany. W toku procesu toczącego się przed tut. Sądem B. W. wykazała nadto, że rozwód pociągnął za sobą pogorszenie jej sytuacji majątkowej, gdyż ze względu na swoją sytuację zdrowotną jest rencistką posiadającą skromne dochody, natomiast pozwany otrzymuje wynagrodzenie za pracę w wysokości niemal 4-krotnie większej. Nadto w wyniku rozpadu małżeństwa stron powódka wyprowadziła się i celem zaspokojenia swoich potrzeb mieszkaniowych zmuszona była wynająć mieszkanie. Lokal ten składa się z 2 pokoi, kuchni i łazienki, jego całkowita powierzchnia wynosi 47 m², a czynsz najmu wraz z opłatą do wspólnoty wynosi 1.250 zł miesięcznie. Tymczasem pozwany, który na mocy wyroku rozwodowego uznany został za wyłącznie winnego rozpadu jego małżeństwa z powódką, otrzymał w wyniku podziału ich wspólnego majątku dom, w którym zamieszkuje sam, a który jak sam przyznał w toku postępowania został wyremontowany oraz wyposażony w nowe sprzęty AGD i RTV i urządzony jest komfortowo.

Sąd zważył również, że w niniejszej sprawie wystąpiły przesłanki z art. 138 kro, a tym samym, że istnieją podstawy do aktualizacji wysokości renty alimentacyjnej należnej powódce od pozwanego. Jak już wskazano wcześniej B. W. ponosi obecnie koszty najmu mieszkania. Co prawda, powódka zamieszkała w mieszkaniu przy ul. (...) w (...) już w trakcie sprawy o rozwód, jednakże z treści uzasadnienia wyroku rozwodowego wynika wprost, że Sąd Okręgowy ustalając stan faktyczny w toku tamtego postępowania i obliczając koszty utrzymania powódki, czynił to na podstawie nieaktualnych informacji, przyjął bowiem, że B. W. zamieszkiwała wraz z dziećmi w domu w (...), a koszty zaspokojenia jej potrzeb mieszkaniowych wynosiły 400 zł miesięcznie. Z dowodów zgromadzonych w toku obecnego procesu wynika zaś jednoznacznie, że aktualnie koszty te faktycznie oscylują na poziomie kwoty 830 zł. Od sierpnia 2020 r. powódka zamieszkuje bowiem wyłącznie z pełnoletnim synem stron, a całkowity koszt utrzymania zajmowanego przez nich lokalu wynosi 1.660 zł miesięcznie. Skoro zaś zgodnie z zasadami współżycia społecznego i zasadami słuszności koszty utrzymania lokalu obciążają każdego domownika w stopniu równym, to przyjąć należy, że udział powódki i jej syna w tych wydatkach wynosi po 830 zł miesięcznie. Zatem wydatki na utrzymanie B. W. wzrosły od czasu zapadnięcia wyroku rozwodowego o 430 zł miesięcznie.

Sąd miał na uwadze, że w toku postępowanie powódka wskazywała na wzrost również innych jej wydatków m.in. na wyżywienie czy zakup leków, a dodatkowo podnosiła, że doszły jej także koszty związane z leczeniem okulistycznym i zakupem okularów oraz, że dokłada synowi do utrzymania samochodu i zakupu paliwa, gdyż dowozi on ją na wizyty lekarskie. Wskazać jednak należy, że również w toku sprawy rozwodowej powódka podnosiła, iż potrzebuje około 100 zł miesięcznie na pokrycie kosztów dojazdu do lekarza. Wydatku tego nie można zatem uznać za nowy. Biorąc zaś pod uwagę kwoty jakie B. W. przekazuje synowi na ten cel, a na które wskazywała w toku rozprawy z dnia 10.03.2020 r. Sąd uznał, że koszty te pozostały na takim samym poziomie jak poprzednio tj. około 100 zł miesięcznie. Co do kwoty o jaką wzrosły pozostałe wydatki powódki, to w opinii Sądu B. W. jest w stanie pokryć ją z kwoty o jaką wzrosła w tym samym czasie pobierana przez nią renta rolnicza. Obecnie bowiem świadczenie to wynosi 935 zł netto miesięcznie.

Reasumując, usprawiedliwione koszty utrzymania powódki wzrosły od czasu wydania przez Sąd Okręgowy w (...) wyroku z dnia 26.06.2018 r. sygn. akt XIV C 1037/15 o kwotę 430 zł miesięcznie. Sąd uznał jednak, że brak jest podstaw do obciążenia pozwanego całością tej kwoty. Podkreślić bowiem należy, że źródłem wzrostu kosztów utrzymania powódki jest wynajęcie przez nią mieszkania. O ile zaś Sąd nie kwestionuje samej konieczności wynajęcia przez B. W. lokalu mieszkalnego o tyle powódka mogła niewątpliwie zaspokoić swoje potrzeby mieszkaniowe wynajmując tańszy lokal, w starszym budownictwie lub o niższym standardzie i w ten sposób ograniczyć koszty swojego utrzymania. Skoro zaś tego nie uczyniła, winna ona częściowo samodzielnie pokryć wynikłe z tego tytułu koszty. Nadto zaś Sąd zważył, że choć sytuacja materialna S. W. faktycznie jest lepsza od sytuacji jego byłej małżonki, to różnica ta wynika głównie z faktu, że pozwany pracuje zarobkowo i to w pełnym wymiarze czasu pracy. Wreszcie w opinii Sądu, B. W. nie jest całkowicie pozbawiona możliwości zarobkowych. Co prawda posiada ona orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym, co de facto oznacza, że nie jest zdolna do wykonywania pracy o charakterze fizycznym i w znaczny sposób ogranicza zajęcia których mogłaby się podjąć, niewątpliwie jednak B. W. mogłaby, bez szkody dla swojego zdrowia, wykonywać lekką pracę chałupniczą czy też inne zajęcia zarobkowe, w niepełnym wymiarze etatu, które nie wymagałyby od niej dźwigania lub ciężkiej pracy fizycznej i w ten sposób dorobić do pobieranego przez siebie świadczenia kwotę około 200 zł miesięcznie. Brakującą kwotę 230 zł miesięcznie winien zaś pokryć pozwany. Jak już bowiem wskazano wcześniej to S. W. uznany został za wyłącznie winnego rozpadu jego małżeństwa z powódką, w wyniku którego pogorszyła się sytuacja majątkowa powódki.

Wbrew twierdzeniom zawartym w odpowiedzi na pozew, w ocenie Sądu kwota 230 zł miesięcznie leży w zakresie możliwości zarobkowych pozwanego. Z dokumentów w postaci wyciągów z list wypłat znajdujących się w aktach sprawy (k. 49) wynika bowiem, że średnie miesięczne wynagrodzenie pozwanego z okresu 3 miesięcy wynosi około 3.600 zł netto, a zatem o 600 zł miesięcznie więcej niż w okresie rozvodu. Na taką wysokość wynagrodzenia wskazywał także sam pozwany w swej odpowiedzi na pozew. Co prawda w piśmie tym oraz w toku dalszego postępowania S. W. argumentował, że od czasu rozvodu wzrosły również jego koszty utrzymania i w związku z tym nie jest w stanie łożyć na rzecz byłej żony wyższych alimentów niż dotychczas, jednakże w ocenie Sądu nie wszystkie z podawanych przez pozwanego wydatków zasługiwały na miano w pełni usprawiedliwionych. Do kategorii tej niewątpliwie zaliczyć należy w całości kwotę 1.326 zł stanowiącą koszt zaspokojenia przez pozwanego jego elementarnych potrzeb tj. wyżywienie, zakup odzieży i obuwia, środków higieny i czystości, leków, a nadto koszty leczenia, utrzymania samochodu i eksploatacji domu w którym zamieszkuje. Natomiast za usprawiedliwioną jedynie w części Sąd uznał ratę kredytu w wysokości 1.680,91 zł miesięcznie. Sąd zważył bowiem, że choć w toku postępowania pozwany argumentował, że zobowiązanie to zostało zaciągnięte na spłatę powódce należności z tytułu podziału majątku, to jednak z treści postanowienia Sądu Rejonowego w (...) z dnia 09.05.2019 r. sygn. akt I Ns 500/18 (k. 64) wynika, że S. W. zobowiązany został do spłacenia na rzecz byłej żony łącznie kwoty 83.000 zł. Zaciągnięta przez niego pożyczka jest zaś znacznie wyższa. Nadto zaś w umowie kredytowej przedłożonej do akt sprawy (k. 51-54) wskazano, że z przyznanej pozwanemu przez bank kwoty 128.131,12 zł, kwota 34.284,71 zł została przeznaczona na spłatę jego wcześniejszych zobowiązań kredytowych. W opinii Sądu okoliczności stanowią wystarczającą podstawę do zaliczenia do usprawiedliwionych kosztów utrzymania pozwanego jedynie tej części kredytu, która faktycznie przeznaczona zostanie na wykonanie orzeczenia wydanego przez sąd w sprawie o podział majątku wspólnego stron. Kwota ta stanowi 66,6 % całego zobowiązania kredytowego pozwanego.

Po doliczeniu do usprawiedliwionych kosztów utrzymania pozwanego 66,6 % raty kredytu jaką uiszcza on każdego miesiąca na rzecz banku, koszty te wzrosną do łącznej kwoty około 2.500 zł miesięcznie. Mając zaś na uwadze, że możliwości zarobkowe S. W. ustalone zostały w toku procesu na kwotę 3.600 zł miesięcznie, należało uznać za zasadne podwyższenie dotychczasowej renty alimentacyjnej należnej od pozwanego na rzecz powódki do kwoty 630 zł miesięcznie.

Na marginesie odnieść należy się do stanowiska strony pozwanej jakoby stan majątkowy powódki poprawił się na skutek dokonania przez pozwanego spłaty I raty należności z tytułu podziału majątku wspólnego stron. W tej kwestii Sąd podziela utrwalony już w judykaturze pogląd, że w sytuacji, w której niewinny małżonek otrzymuje w wyniku podziału majątku wspólnego określoną substancję majątkową, to na tej tylko podstawie małżonek wyłącznie winny rozkładu pożycia nie może się uwolnić od obowiązku alimentacyjnego orzeczonego na podstawie art. 60 § 2 kro. Nie można bowiem przyjąć, że małżonek niewinny jest obowiązany do konsumowania substancji majątkowej na pokrycie swego utrzymania, gdy drugi małżonek ze względu na swą sytuację majątkową i zarobkową jest w stanie spełniać obowiązek alimentacyjny (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.09.1978 r., III CRN 161/78). Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.12.1975 r. sygn. akt III CRN 338/75: „Przyjęcie, że pozwana powinna przeznaczyć otrzymaną spłatę na potrzeby bieżące, prowadziłyby do obcego naszemu prawu braku równości małżonków. Z jednej bowiem strony małżonek zobowiązany dotychczas do alimentacji drugiego małżonka, byłby od tego obowiązku zwolniony i zatrzymałby w stanie nienaruszonym część substancji majątkowej otrzymanej w wyniku podziału majątku wspólnego, a z drugiej strony, drugi małżonek nie posiadający innych środków na swoje utrzymanie i pozbawiony praw do alimentacji, zmuszony byłby do konsumowania substancji majątkowej stanowiącej dorobek uzyskany przez małżonków w czasie trwania małżeństwa.”

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczono jak w pkt 1 sentencji wyroku, oddalając w pkt 2 powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. w myśl którego, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie powódka wносиła o podwyższenie renty alimentacyjnej należnej jej od powoda o kwotę 900 zł miesięcznie, natomiast pozwany wnosił o oddalenie powództwa w całości i pozostawienie renty alimentacyjnej w dotychczasowej wysokości. Wobec faktu, że w zapadłym rozstrzygnięciu Sąd nie uwzględnił w pełni stanowiska z żadnej strony, koszty procesy pomiędzy stronami zniósł wzajemnie.

Strona powodowa korzystała z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych na mocy art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Sąd, mając natomiast na uwadze sytuację materialną pozwanego, a w szczególności ciążyący na nim obowiązek alimentacyjny oraz obciążenia kredytowe wraz z zobowiązaniem wynikającym ze spłaty udziału w majątku wspólnym, na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania go kosztami sądowymi.

sędzia Katarzyna Szymczewska

ZARZĄDZENIE

Proszę:

- 1) odnotować w kontrolce uzasadnień (na podstawie projektu asystenta) – po terminie, usprawiedliwione z uwagi na korzystanie z urlopu wypoczynkowego w okresie 24.08.2020 – 07.09.2020 r.,
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
- 3) za 14 dni lub z apelacją.

Wągrowiec, dnia 08 września 2020 r.

sędzia Katarzyna Szymczewska

KARTA KWALIFIKACYJNA ORZECZENIA

- 1) sygn. akt **III RC 270/19**;
- 2) wyrok z dnia **13.08.2020 r.**;
- 3) hasło tematyczne orzeczenia: **alimenty**;
- 4) podstawa prawna orzeczenia: **art. 60 k.r.o.**
- 5) istotność orzeczenia: **1**;
- 6) teza orzeczenia – nietezowane.

sędzia Katarzyna Szymczewska